

כסדייה

(המשך מעמוד 13)

בות בית-המשפט, 150 ל"מ, כדמי-נוזיקין עבור הראש המפוצח. כשנכנס הילד לכיתה א' נערכה לו בדיקת-קטעיניים. הבדיקה העלתה כי הוא עיוור בעינו האחת. הרופאים הגיעו למסקנה כי הוא התעורר כתוצאה מהפגיעה בראשו. ההורים פנו מיד לחברת-הביטוח, דרשו פיצוי על המום החדש שנתגלה. תשובת החברה: כבר שילמנו. ההורים פנו אל עורך-הדין אמנון זיכרונני. הגישו באמצעותו תביעת-נוזיקין.

בכתב התביעה, שהוגש השבוע לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, הושמעה בן-פעם הראשונה בתולדות המשפט הישראלי הטענה, כי הסדר מסוג זה, שנקבע בין הצדדים מחוץ לכותלי בית-המשפט, והנוגד לקטין, אינו תופס מבחינה משפטית. אם התקבל טענה זו, יוצר תקדים משפטי חשוב, והורים רבים, שהגיעו להסדרים דומים, עשויים לחוש את תביעותיהם בפני בתי-המשפט. את ההוצאות הנוספות תשלםנה חברות הביטוח.

דרכי חיים

משפט הפילגש

עד היום עוד לא קרה מיקרה שפילגש תבקע מזונות מגבר ותזכה. היה אמנם מיקרה של אשה, שהיתה הידועה-בציבור של גבר שנפטר, וקיבלה את ירושתו. היה גם מיקרה של עובד מדינה, שנפטר בשנת 1961, ופילגשו, שהיתה אשת-איש ואם לילדים, קיבלה פיצויים מהממשלה. אבל פילגש שתבעה מזונות מהאיש שחייה איתו, בעודו חי, עדיין לא זכתה בהם. השבוע הפסידה עוד פילגש במשפט תביעת-המזונות שלה, שהוגשה עליה עורך-הדין דב ישראלי, לא נתקבלה, ורק בנה המשותף עתיד לקבל 150 לירות כדמי-מזונות.

בקשר לאם קבע השופט יצחק שילה: "אפילו אילו היה הסכם מפורש בין שני הצדדים, גם הוא לא היה מתקבל, כי הסכם כזה אינו אלא הסכם לחייאישות בין אנשים שאינם נשואים. הוא נוגד את המוסר, ואם אינו נוגד את המוסר הרי את טובת-הציבור הוא בודאי נוגד."

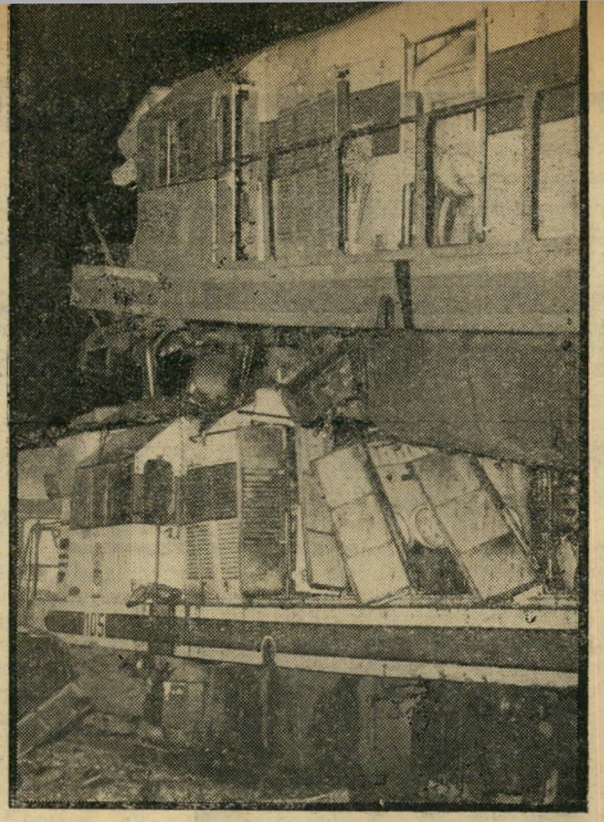
"לא אתן לו" מהן זכויותיה של הפילגש בארץ? כבר שבוע-עשרה שנה מתהלך מאבק על העניין, ועדיין אין פיתרון בדרך כלל נהוג לראות את הפילגש כיפהפיה מושחתת, הגוזלת את הבעל מכריז ומילדיו, ומהאשה שנשא לו. בהרבה מקרים אין הדבר כך, ובעיקר לא במיקרה שהתברר השבוע בבית המשפט.

היא מצעת לי את הדם כבר שבוע-עשרה שנה! צעק הגבר לעבר השופט. אני לא אתן לו את התענוג ללכת לאחורת, הוא לא יורוק אותי החוצה! צעקה בפניו הפילגש.

הגבר ופילגשו לא נראו, אמנם, בבית-המשפט, כגבר ופילגשו, אבל הם לא נראו גם כבעל ואשה. הם נראו כשני אנשים חוליים, זקנים, שאין ביניהם שום דבר משותף, מלבד שינאה הדדית. **סתם קצב.** כתבת העולם הזה מצאה את שניהם, כל אחד בפניו, במסדרונות בית-המשפט, ושמעה מהם את סיפורם. הפילגש, רחלי, פתחה את פיה וסיפרה בקול קשוח ועייף.

סיפרה היא: במלחמה עברתי לרוסיה. עברתי שם בימיות-ברזל כמו גבר. כשהמלחמה נגמרה, הכרתי בפולין, במחנה-עולים, בחור צעיר, קצב במקצועו. התחנתי והגיעו אלי שמועות שהוא רווק אחרי נשים. יום אחד הוא החליט לנסוע לברזיל, ביקשתי גט, כי רציתי להגיע לארץ. הוא רצה את הילדה שלנו. אני לא רציתי לתת לו אותה, או הוא נסע והשאיר אותי עם הילדה בלי גט.

נסעתי לבדי לארץ. הגעתי הנה עם הילדה שלי. היא היתה אז בת שנה. שמו אותי בבית-עולים בנתניה, ושם הכרתי אותה, את זאב. הוא היה גרוש, היו לו כבר שתי נשים, והיה לו ילד בן שנתיים. החלטנו לחיות ביחד. לאחר הרבה טלטולים ובעיות קיבלנו דירה בכפר-סבא. סידרנו לנו משק עם פרות, אוזים ותרנגולות. הגענו לשתיהן רפתות עם שלושים פרות. הוא לא התנהג

תאונת האוניה

אחת התמונות היפות ביותר שיצולם גיורא היה תמונת ההצלה של האוניה היוונית אלכסיה, שעלתה השנה על שרטון מול נמל יפו.

צבע שערותיה. משחור לבלונד, מבלונד לחום, ומחום לגינני.

כשהיו מציגים אותה בפני מישהו, היא היתה אומרת: "שמי נורית". סתם כך. היא מעולם לא התנאתה בשמו של אביה, אבל מה-שבלט אצלה יותר מכל, יותר מהפנים המעניינים והחלקים שלה, מהעיניים הגדולות, ומהדיבור החתוך המתננן שלה, היה הצחוק שלה.

כשהיא היתה צוחקת, אי-אפשר היה לי הישר אדישים. היא היתה מדבקת את כל מי שהיה בסביבתה.

הלווייה שלה, שנערכה ברחובות, היתה לוויית-ענק. כל רחובות הלכה אחרי ארונה, המוני אנשים צעירים, חברים-לעבודה, פרו-פסורים, שקנאי-אטרון, עתונאים ואמנים, ליוו אותה בדרכה האחרונה. היו שם רבים שהשתתפו בלוויית הקודמות.

"הורים איומים"

לבוש הזוויעות הסתיים. גל האסונות שפקדו את הבוהמה הישראלית שכך. החיים חזרו למסלולם, האנשים החלו, לאט-לאט לשכוח. נשארו עוד כמה סימנים כואבים כמו מודעה בעתון: "לרגל אסון תתבלטנה כל ההצגות של המחנה הורים איומים עד לחודש הבא."

ואז הופיע לוח-שנה חדש. הוא הוצא עליידי חברה לייצור צמיגים, ובו תמונות נהדרות של גיורא ורוכמן, הנוסע במכונית מפוארת, בחיך נפלא על השפתיים — פירסומת לצמיגי שמשון.

שתי רכבות התנגשו. רכבת עלי תה על רכבת. זה קרה לפני שנתיים. גיורא היה הצלם הראשון שהגיע אל מקום התאונה.

נורית

קצילסקי, בתו של הפרופסור אהרון קציר, אחד ממדעני הבכירים של ישראל, הופיעה בתפקיד מדליין, לצידו של צדוק צרפתי, בהצגה של ז'ן קוקטו, הורים איומים. היא נפטרה בצורה מוזעזעת זמן מועט לאחר שזכתה לביקורות מצויינות בעתונות, לאחר הצגת הבכורה שלה. מותה עורר גל של שמועות שונות.

שלה. אנשים נרעשים הפיצו את השמועה שהבחורה התאבדה, שהיא בלעה כדורי-שניה בכמות מופרזת ופתחה את תנור-הגז בביתה. הדמיון ההמוני החל קושר את כל המיקרים המדהימים יחד. היו שסיפרו כי הנערה התאבדה לאחר ששמעה על מותו של גיורא ורוכמן, והיו שמצאו לך סיבות אחרות. האמת היתה שנורית, שהיתה מצוירת, ננתה, הדליקה את תנור-הגז בביתה על-מנת להתחמם. התנור דלף כנראה וגרם למותה.

באותו יום בו נמצאה מוסלת מתה על שטיח ביתה, חיכה קהל של חמש-מאות איש באולם מוגרבי כדי לראות אותה בי-הצגה. באותו ערב, מאוחר יותר, חיכו לה מיספר חברים כדי לערוך לה מסיבה. היא זכתה בטוטה-הבחירות שנערך ביניהם, וניד-ברה איתם להיפגש ולחגוג את זכייתה. היא לא באה.

הצחוק המדבק

אתם שהכירו אותה מספרים, שהיתה בחורה מוזרה ומלאת-חיים. אפשר היה לראותה בחורף כשהיא מתרחצת בים תל-אביב. היא היתה מחליפה בשוככות את

חיים משוגעים

בימים אלה ממשיכות להופיע מעל דפי העתונות מודעות פירסומת בהן נראה גיורא כשהוא צוהל ומחייך. אבל יחד עם זאת היה עובד אחראי ומסור לעבודתו.

(המשך בעמוד 22)

• השמות בדויים לצורך הכתבה.